

δωμάτιον, πλέκυσσα στεφάνους από άνθη.

Ἡ Σμαρῶ ἐκάθητο ἀκίνητος· τὸ κτύπημα τοῦ ὠρολόγιου τὴν ἀνησυχεῖ· ἐσηκώθη, καὶ ἀρπάσασα σπασμωδικῶς τὸ ὠρολόγιον, τὸ ἔβαλεν ἐξωθεν τοῦ δωματίου· ἀλλὰ τὸ σπίτι ἦτο τόσον ἡσυχον, ὥστε καὶ πάλιν ἤκουετο . . . τίς . . . τὰς . . .

Ἡ Σμαρῶ ἐκάθησε πάλιν πλησίον τῆς πυρᾶς· αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν κόκκιναι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς θολοὶ καὶ ἀπλανεῖς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὕφονεν ἀνησυχῶς τὸ βλέμμα τῆς καὶ ῥίγος καταλαμβάνεν ὅλον τῆς τὸ σῶμα. Βαθμηδὸν ἡ φωτιὰ ἐσθύνετο· τὸ ὠρολόγιον μὲ τὸ μικρὸν ἤχηρόν του κτύπημα ἐσήμανε δώδεκα.

Ἦνοιξε σιγά, πολὺ σιγά, ἡ θύρα καὶ ἡ Σμαρῶ ἤκουσε πατήματα ἐλαφρὰ ὀπισθὲν τῆς, πατήματα μικροῦ παιδίου, τοῦ ὁποίου οἱ πόδες δὲν εἶνε ἀκόμη συνειθισμένοι νὰ πατοῦν τὴν γῆν. Ἡ Σμαρῶ ἤκουσε τὰ βήματα ἀλλὰ δὲν ἐστρεψε· κυανῆ λάμψις διεχύθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ παρευθὺς ἤκουσε μικρὰν φωνήν :

« Ἄχ μάνα, μου! Πῶς δὲν γυρίζεις νὰ μὲ ἰδῆς; Μιὰ φορὰ ἅμα σ' ἐπλησίαζα μὲ κατέτρωγες μὲ φιλιὰ. Πῶς δὲν μὲ φιλεῖς τώρα, μανούλα; Τρέμω ἀπὸ τὸ κρύο, ἀλλ' ἂν μὲ πάρης σ' τὸν κόρφο σου, ἂν βάλω τὸ κεφαλάκι σ' τὴν καρδιά σου, μάνα, τότε ἡ δική σου ζωὴ θὰ μὲ ζεστάνη. Θὰ βάλλω τὰ χεράκια μου σ' τὴς ξανθές σου πλεξούδες, καὶ ἀπ' τὸ φῶς τῶν μαλλιῶν σου καὶ ἀπ' τὴν ἀγάπη τοῦ λάμπει στὰ μάτια σου, θὰ ζεσταθῇ ἡ καρδουλά μου, καὶ θὰ μπορέσω νὰ σὲ φιλήσω πάλι. — Ἐνα φιλάκι μόνον σ' τὸ στόμα, γλυκειὰ μανούλα! »

Ἡ Σμαρῶ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸ κάθισμα· τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν ἡμιάνοικτα καὶ ἀνέπνεε δυσκόλως.

Ἦνοιξε τὰς ἀγκάλας τῆς ὀρητικῶς, τόσον ὀρητικῶς, ὥστε τὸ φόρεμά τῆς ἐξεκουμβώθη ὅλον καὶ ἐφαίνετο τὸ στήθος τῆς, πᾶλλον σφοδρῶς ἀπὸ τὴν συγκίνησιν . . . Διότι τὸ τέκνον τῆς ἐστέκετο ἔμπροσθέν τῆς, τὸ τέκνον τῆς ὠμίλει . . . Ἦτο χλωμόν, μὲ χεῖλη πάλλευκα καὶ ὀφθαλμούς ἠρέμους καὶ λάμποντας· τὰ χρυσὰ μαλλιά του ἐστεφάνωναν τὸ κεφαλάκι του.

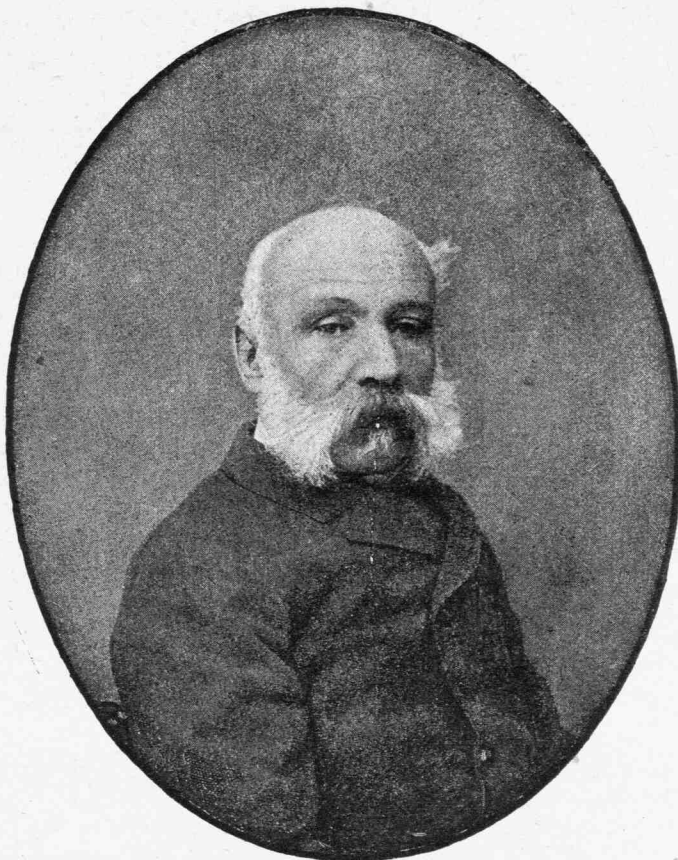
Ἡ μήτηρ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τέκνον τῆς μὲ λυγρὸν χαρὰς.

« Εἶσαι τὸ παιδάκι μου, ὡς τῶν ματιῶν μου καὶ χαρὰ τῆς ζωῆς μου! Μοῦ εἶπαν πῶς ἀπέθανες, ἀλλ' ἐγὼ ἤξευρα ὅτι τὸ νεκρὸ παιδί σ' τὸ στρώμα δὲν ἦτανε δικό μου. Εἰξευρα ὅτι δὲν θάμενες βουβὸ κι' ἀκίνητο ὅταν ἡ μάνα μὲ δάκρυα σὲ παρακαλοῦσε νὰ τῆς μιλήσης. Ἄχ, πῶς σ' ἐπῆθησα, ἀγγελοῦδι μου! . . . Τί κρύο

ποῦ εἶσαι! Νά! Ἄναψα ἓνα κερὶ γιὰ νὰ βλέπω καλλίτερα τὸ πρόσωπάκι σου. Τώρα θὰ ζεσταθῆς ».

Καὶ ἔλαβεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὸ ψυχρὸν παιδίον, ἀφίνουσα τὰ δάκρυά τῆς νὰ πίπτουν ἐπὶ τοῦ μικροῦ προσώπου του. Τὸ κηρίον εἶχεν ἀναρθῆ καὶ ἐφαίνοντο εἰς τὸ σκοτὸς τὰ ὄχρα πρόσωπα τῆς μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου.

Ἡ Σμαρῶ ἠσθάνθη τέλος τὸ μικρὸν σῶμα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς νὰ θερμαίνεται ὀλίγον, καὶ τὸ τέκνον ἐπλησίασε τὰ χεῖλη εἰς τὰ στήθη τῆς, καὶ μὲ τὰ χεράκια του ἐτράθηξε κάτω τοὺς ξανθοὺς τῆς πλεκαμένους καὶ τοὺς ἐκράτει σφιχτά. Ἡ Σμαρῶ ἐκάθητο ὡς ἐν ὄνειρῳ· ἐθήλαζε

Θεόδωρος II. Ἀνιγιάννης

πάλιν τὸ βρέφος τῆς, τὸ ἐκράτει ὡς ἄλλοτε πλησίον τῆς καὶ τὸ ἐφιλεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ τῆς χρυσῆς κεφαλῆς . . .

Περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς πρωΐας ἤκουσθη ζωηρὸν κτύπημα εἰς τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν ἡ νέα χωρική μὲ πρόσωπον ῥοδοκόκκινον καὶ ζωηρόν. Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσῃ δύο βήματα εἰς τὸ δωμάτιον ἐξέβαλε φρικώδη φωνήν καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἠλκιδίωθη ἐκ τρόμου.

« Θεέ μου! Παναγία μου! Τί συμφορὰ! Ἄλλοίμονό μου, ἄχ ἄλλοίμονο! »

Μὲ φωνὰς ἤχηρὰς καὶ ἀποσπῶσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἔτρεξεν εἰς τὸν ὁδὸν ταχέως. Μετ' ὀλίγον συνήντησεν ἄλλας χωρικάς, αἵτινες τρέμουσαι ἦνοιξαν τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Σμαρῶς καὶ ἐκύτ-

ταξαν μέσα. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλει καὶ ἐφώτιζε μὲ τὰς πρώτας του ἀκτῖνας τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς μητρὸς. Ἡ ἐκφρασίς τῆς ἦτο γλυκεῖα καὶ ἡσυχος, διότι τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ δυστυχοῦς βίου τῆς παρηγόρησε γλυκὺ ὄνειρον μεσονυκτίου.

ΧΙΩΤΙΣΣΑ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΥΒΡΕΙΣ¹

Καὶ πόλεις δὲ ὠρισμέναι κατηγοροῦντο ἢ ἐχλευάζοντο διὰ διαφόρους λόγους. Οἱ Ἀργεῖοι ἦσαν περιβόητοι ὡς φῶρες, οἱ Ἐρετριεῖς ἐκαχίζοντο διὰ τὴν κατὰ κόρον ἰσχυροῦν τοῦ βῶ ἐν τῷ λέγειν, οἱ Σάμιοι διὰ τὴν τρυφήν, οἱ Σίφιοι διὰ τὴν ἀσέλγειαν, οἱ Κολοφώνιοι διὰ τὴν ὕβριν, οἱ Μυκόνιοι διὰ τὴν γλισχρότητα, οἱ κάτοικοι τοῦ Ρηγίου διὰ τὴν δειλίαν, οἱ Μεγαρεῖς διὰ τὰ προσηγορητὰ δάκρυα, οἱ Χαλκιδεῖς διὰ τὴν φιλαργυρίαν, οἱ Αἰγινήται διὰ τὴν πανουργίαν, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν τῶν Κρητῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία *Κρηὸς πρὸς Αἰγινήτην*, οἱ Σινοπαῖοι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, οἱ Σκύριοι διὰ τὴν εὐτέλειαν, οἱ Κερκυραῖοι διὰ τὴν γνωστὴν ἐλευθέραν Κέρκυραν, οἱ Κυναιθεῖς τῆς Ἀρκαδίας διὰ τὴν ἀμυσιαν, οἱ Αἰξωνεῖς καὶ οἱ Σφήττιοι τῆς Ἀττικῆς, ἐκεῖνοι μὲν διὰ τὴν ἀγριότητα, οὗτοι δὲ διὰ τὴν κακολογίαν. Καὶ τόσον ἦσαν γνωσταὶ αἱ τοιαῦται παρὰ τοῖς Ἑλλήσι διαδεδομέναι δυσφημίαι περὶ ὁμοφύλων πόλεων, ὥστε παροιμιακαὶ μὲν ἔγειναν αἱ τοιαῦται περὶ αὐτῶν γινῶμαι παρ' αὐτοῖς, ἐνίστε δὲ καὶ ἐπλάσθησαν ῥήματα ἀρκούντα πρὸς δῆλωσιν τῆς κατηγορίας, οἷα τὰ *σιφνιάζειν, κρητίζειν, λεσβιάζειν, χαλκιδίζειν, αἰξωνεύεσθαι, ἀνάλογα τὸν σχηματισμὸν πρὸς τὰ παρί-*

ζειν, αἰγυπτιάζειν καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἄλλοτε δὲ ἡ καθ' ὁμοφύλων καταλαλιὰ ὤζυνε καὶ τὸ κέντρον τῆς ἐπιγραμματικῆς μούσης πρὸς κακολογίαν ἐλληνίδων πόλεων. Γνωστότατα εἶνε δύο ἐπιγράμματα τοῦ Λερίου Δημοδόκου, ἀκμάσαντος τὸν ἕκτον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, δι' ὧν καθάπτεται τῶν Χίων καὶ τῶν Μιλησίων.

Καὶ τότε Δημοδόκου· Χίοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ, πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς δὲ Χίου.

Καὶ τότε Δημοδόκου· Μιλήσιοι ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἶσι, δρῶσιν δ' οἷα περ ἀξύνετοι.

Ἡ κατὰ τῶν Μιλησίων ὕβρις τοῦ Λερίου ποιητοῦ ἠρέθισε τὸν σύγχρονον αὐτοῦ Μιλήσιον Φωκυλίδην, ὅστις ἀντέστρεψε τὸ

¹ Ἴδε σελ. 130.